

1

ZASADY SPORZĄDZANIA PRZYPISÓW, NOT BIBLIOGRAFICZNYCH I REDAKCJI TEKSTU PRZYPISY

Należy stosować przypisy u dołu każdej strony.

Znaki przystankowe trzeba umieszczać za cyferką przypisu, np.:

1. Jak stwierdza Harrington, będzie to wszystko dość nudne¹.
2. „Współczesne demokracje liberalne nie wypłynęły z mglistych oparów tradycji”².

W pierwszym przypadku, jeżeli nie cytujemy bezpośrednio, lecz jedynie odwołujemy się do tekstu w sposób pośredni, przypis rozpoczynamy od:

por.:

Zapis przypisu:

publikacja książkowa:

W. J. Harrington, Klucz do Biblii, przeł. J. Marzęcki, Warszawa 2002, s. 29.

artykuł zamieszczony w antologii:

E. Branigan, Schemat fabularny, przeł. J. Ostaszewski, [w:] Kognitywna teoria filmu. Antologia przekładów, red. J. Ostaszewski, Kraków 1999, s. 115.

artykuł zamieszczony w czasopiśmie:

J. Habermas, Prawo międzynarodowe – jego przyszłość i przeszłość, przeł. A. Kopacki, „Przegląd Polityczny” 2003 nr 62/63, s. 148.

4. artykuł zamieszczony na stronie internetowej:

D. Dzido, Spektakle codzienności: O wizerunkach kobiecości i męskości, dostępne przez: http://www.gender.lodz.pl/czytelnia/prasa/spektakle_codziennosci.htm; 21.04.2005 r.

5. hasło ze słownika, encyklopedii, itp.:

hasło: plagiat, [w:] Słownik terminów literackich, (red.) J. Sławiński, Wrocław-Warszawa-

Kraków 2000, s. 389.

W przypadku, gdy następny przypis pochodzi z tego samego źródła, stosuje się:

Ibidem.

2

2

Jeśli następny przypis pochodzi z tego samego źródła, ale z innej strony, stosuje się:

Ibidem, s. 122.

W przypadku, gdy przypis odnosi się do źródła, które już w danym tekście było cytowane, stosuje się:

W. J. Harrington, op. cit., s. 144.

Jeśli w tekście odnosimy się do więcej niż jednej pozycji tego samego autora, to gdy kolejny przypis odnosi się do jednego z tych tekstów, stosuje się:

W. J. Harrington, Klucz do..., s. 148.

Jeżeli cytujemy tekst, który jest już cytatem w innym tekście, stosujemy zapis:

Gösta Werner, Mauritz Stiller. Ett livsöde, Stockholm 1991, s. 248. [cytuje za: T. Szczepański, op. cit., s. 375.]

BIBLIOGRAFIA:

Bibliografię przedstawia się na końcu. Cytowane prace szeregujemy wedle nazwisk autorów w kolejności alfabetycznej. Jeśli w bibliografii pojawi się więcej prac tego samego autora, wówczas szeregujemy je alfabetycznie tytułami:

Branigan, Edward, Schemat fabularny, przeł. Jacek Ostaszewski, [w:] Kognitywna teoria filmu.

Antologia przekładów, red. Jacek Ostaszewski, Kraków 1999, s. 112-154.

Dobek-Ostrowska, Bogusława (red.) Nauka o komunikowaniu: Podstawowe orientacje teoretyczne, Wrocław 2001.

Dzido, Dominika, Spektakle codzienności: O wizerunkach kobiecości i męskości, dostępne przez: http://www.gender.lodz.pl/czytelnia/prasa/spektakle_codziennosci.htm; 21.04.2005 r.

Habermas, Jürgen, Prawo międzynarodowe – jego przyszłość i przeszłość, przeł. Andrzej Kopacki, „Przegląd Polityczny” 2003 nr 62/63, s. 147-152.

Harrington, Wilfrid J., Klucz do Biblii, przeł. Józef Marzęcki, Warszawa 2002.

Sławiński, Janusz (red.), Słownik terminów literackich, wyd. III, poszerzone i poprawione, Wrocław–Warszawa–Kraków 2000.

FILMOGRAFIA:

Jeśli w tekście pojawiają się omówienia większej ilości filmów na końcu należy umieścić filmografię, porządkując filmy wedle daty ich powstania lub alfabetycznie:

Na przykład:

3

3

Cienie (Shadows, 1958)

Spóźniony blues (Too Late Blues, 1962)

Dziecko czeka (A Child Is Waiting, 1963)

Twarze (Faces, 1968)

ltd.

Jeśli piszemy tylko o kilku filmach, wówczas na końcu podajemy następujące dane: tytuł polski, tytuł oryginalny, miejsce i rok produkcji, nazwisko reżysera, scenarzysty, autora zdjęć, montażysty, autora muzyki, scenografa i wykonawców oraz producenta, np.:

Dzisiejsze czasy (Modern Times)

USA, 1936

reżyseria: Charles Chaplin

scenariusz: Charles Chaplin

zdjęcia: Rollie Totheroth, Ira Morgan

muzyka: Charles Chaplin

scenografia: Charles Danny Hall, J. Russell Spencer

wykonawcy: Charles Chaplin (Charlie-tramp), Paulette Goddard (Dziewczyna), Stanley Stanford (Duży Bill), Henry Bergman (właściciel knajpy), Chester Conkin (mechanik), Allan Garcia (dyrektor fabryki), Hank Mann (drab z celi), Lloyd Ingraham (dyrektor więzienia) i inni

produkcja: Charles Chaplin – United Artists

CUDZYSŁÓW:

W cudzysłów ujmujemy fragmenty tekstu przytaczane dosłownie; stosujemy cudzysłów akapitowy – „...”; np.:

„Usłyszała zgrzyt klucza w drzwiach frontowych. Sasza wrócił do domu. Hanka zerwała się ze stołka i pobiegła do kuchni”¹.

Jeśli autor w tekście cytuje cudzą wypowiedź, stosujemy cudzysłów w postaci: Ź...ż, np.:

„Hanka nie wychodziła z kuchni, w napięciu nadstawiała uszu.

«Wszystko ode mnie wyciągnęła ta czarnooka wiedźma. Pan się rozgniewa i mnie wyrzuci. Co ja wtedy zrobię? Przywiązałam się do niego, przywiązałam. Kocham go mimo całej jego dzikości... Poczula wielką nienawiść do tej fałszywej kobiety [...]”².

W tekście głównym używamy cudzysłowu do pisowni tytułów czasopism, a także gdy przytaczamy dosłownie fragmenty innych tekstów oraz przy pisowni wyrazów kolokwialnych, użytych ironicznie bądź umownie, np.:

1 I. B. Singer, *Spuścizna*, przeł. I. Wyrzykowska, Warszawa 2003, s. 82.

2 Ibidem.

4

4

W 39. numerze tygodnika „Wprost” z 2004 r. znaleźć można artykuł pióra Bartosza Jałowieckiego podsumowujący politykę zagraniczną prowadzoną przez Aleksandra Kwaśniewskiego.

Autor kończy go następującym zdaniem: „W grudniu 2005 r. po 10 latach prezydentury Aleksander Kwaśniewski stanie się smutnym cieniem Lecha Wałęsy – pokonał go wprawdzie w 1995 r., ale to Wałęsa ciągle jest pożądanym gościem na światowych salonach”³.

Fotoreporter poprosił nas byśmy stanęli przy wykopie, ponieważ kazano mu przynieść do redakcji zdjęcia z „czynnikiem ludzkim”.

INNE:

Należy używać nawiasów zwykłych (...), w przypadku wtrąceń wewnętrznych należy stosować nawiasy kwadratowe [...]; na przykład wówczas, gdy chcemy odpowiednio skrócić cytaty (jak w wyżej cytowanym fragmencie) lub dodać od siebie słowo, bez którego cytaty będzie mało czytelny, np.:

„W domu, na wsi, słyszała [Hanka – przyp. X.Y.] o takim napoju miłosnym [...]”⁴.

lub wreszcie, gdy chcemy coś podkreślić w cytacie, np.:

„Był to ciężki sprawdzian prawidłowości naszej pracy na planie zdjęciowym. Połączenie się poszczególnych części zależało od wewnętrznego stanu tworzywa [podkreślenie moje — X.Y.]. Jeżeli stan ten rodził się w materiale podczas zdjęć [...], to film nie mógł nie zespolić się w całość”⁵.

Przy pisowni wyrazów pochodzenia obcego używamy kursywy (np. *de facto*, *ad hoc*, *a priori*). Podkreślający wymowę jakiegoś fragmentu stosujemy druk wytłuszczonego lub rozstrzelony

konsekwentnie w całym tekście.

Oprócz przypadków opisanych w bibliografiach (tłumacza podajemy ZAWSZE, gdy cytujemy książkę, artykuł z antologii czy czasopisma). W przypadku tłumaczenia zbiorowego piszemy: tłum. zbior.

W przypadku cytowania w tekście źródeł obcojęzycznych nie tłumaczonych wcześniej na język polski, podajemy własne tłumaczenie – w pierwszym przypisie, w którym pojawia się „tłumaczenie własne”, dodajemy zapis: „Jeśli nie zaznaczono inaczej wszystkie tłumaczenia z języka angielskiego X.Y.”.

3 B. Jałowiecki, Aleksander II Gnuśny, „Wprost” 2004 nr 39 (z dn. 26 września), s. 94-97.

4 I. B. Singer, op.cit., s. 83.

5 A. Tarkowski, O rytmie, czasie i montażu, przeł. S. Kuśmierczyk, [w:] Europejskie manifesty kina. Od Matuszewskiego do Dogmy. Antologia, wybór, wstęp i opracowanie A. Gwóźdź, Warszawa 2002, s. 327.

5

5

Jeśli odwołujemy się do określonych epok/ lat, stosujemy następujący zapis: lata 60., XX wiek, XX-wieczny przemysł.

Jeśli podajemy wartości w procentach, stosujemy zapis: 30 proc., 30-procentowy wzrost nakładów.

W tekście głównym podajemy imię i nazwisko autora (bohatera, aktora itp.) za pierwszym razem, gdy pojawia się w tekście. W kolejnych przypadkach możemy podawać samo nazwisko (samo imię – tylko wyjątkowo).

Gdy w tekście głównym pojawia się (po raz pierwszy) tytuł filmu, powinniśmy podać:

WARIANT 1:

Tytuł polski (jeśli tytuł został przetłumaczony), w nawiasie tytuł oryginalny, datę powstania i reżysera).

Tego typu postaci zagrała w Cesarzowej (Forbiden Paradise, 1924, reż. Ernst Lubitsch) – kreowała w nim postać wyraźnie wzorowaną na carycy Katarzynie – władczynią tajemniczego kraju, romansującą z młodym oficerem.

WARIANT 2:

Polski tytuł filmu, a w nawiasie tytuł oryginalny i datę powstania.

Pierwszym filmem z tej serii jest Ulica (Die StraÙe, 1923) Karla Grune, kolejnymi wybitnymi dziełami mieszczącymi się w tej formule są dzieła Pubsta, obok Dziennika..., to takie utwory jak: Zatracona uliczka (Die freudlose Gasse, 1925), Miłość Joanny Ney (Die Liebe der Jeanne Ney, 1927) i Puszka Pandory (Die BÙchse von Pandora, 1929).

WARIANT 3:

Polski tytuł filmu (jeśli film nie ma polskiego tytułu – podajemy oryginalny) i w nawiasie datę produkcji.

W Polsce zrealizowała prawdopodobnie pięć filmów: Niewolnicę zmysłów (1914), Żonę (1915), Studentów (1917), Bestię (1917) i Jego ostatni czyn (1917).

EDYCJA TEKSTU:

Standardowy maszynopis to dokument tekstowy, który mieści 1800 znaków na stronie, inaczej mówiąc na stronie mieści się 30 wersów, w każdym z nich po 60 znaków wraz ze spacjami.

TEKST GŁÓWNY:

Times New Roman – rozmiar 12.

Odstęp między wersami – 1,5.

Tekst powinien być „wyjustowany”.

Marginesy: 2,5 cm, w pracy dyplomowej – lewy 3,5

6

6

PRZYPISY:

Times New Roman – rozmiar 10.

Odstęp między wersami – 1,0.

Tekst może być „wyrównany do lewej” lub „wyjustowany”.

ZASADY EDYCJI PRAC DYPLOMOWYCH:

- Praca powinna zostać wydrukowana w co najmniej trzech egzemplarzach oraz przygotowana na nośniku elektronicznym (płyta CD) w formacie doc. i *.txt z rozszerzeniem UTF8*.

- Jeden egzemplarz pracy — tzw. archiwalny — powinien być wydrukowany dwustronnie, fontem nie większym niż 12, oprawiony w sposób zgodny z wymaganiami dziekanatu — w cienki karton koloru niebieskiego. Do tego egzemplarza powinna zostać dołączona płyta CD w kopercie z zapisaną wersją elektroniczną pracy.

- Pozostałe dwa egzemplarze powinny zapewniać trwałe połączenie stronic.

Praca o klasycznym układzie treści powinna zawierać:

- stronę tytułową (patrz wzór)

- spis treści

- wstęp

- rozdziały

- zakończenie

- spis publikacji (wyłącznie tych, które są przywoływane lub cytowane w treści pracy).

Kolejne rozdziały muszą zaczynać się na nowej stronie. Praca powinna być napisana na białym papierze w formacie A4, jednostronnie. Wielkość marginesów: górny, dolny i prawy - 2,5 cm, lewy - 3,5 cm (1 cm dodatkowo na grzbiet oprawy). Pojedyncza kolumna tekstu na stronie.

Font podstawowy "Times New Roman" lub "Arial" stosowany konsekwentnie w całej pracy.

Podstawowa wielkość fontu: 12 (w opisie ilustracji, tabel i wykresów można stosować czcionkę o wielkości 10); interlinia: 1,5 wiersza; numerowanie stron jednolite w całej pracy: numery liczbami arabskimi, na dole strony wyrównane do prawej, numerowanie należy rozpoczynać od strony zawierającej spis treści i zakończyć na ostatniej stronie spisu publikacji.

Na stronie tytułowej powinien znaleźć się zapis:

Praca magisterska

napisana pod kierunkiem

prof. dr. hab. Xxxxxxx Yyyyyyy (dr. – z kropką, do doktor-a)

TYTUŁU PRACY

oraz tytułów rozdziałów czy podrozdziałów NIE KOŃCZYMY KROPKĄ

7

7

8

8

Regulamin studiów w Uniwersytecie Wrocławskim

Uchwała Nr 30/2012 Senatu Uniwersytetu Wrocławskiego z późn. zmianami,

tekst jednolity z dn. 25.08. 2014

IX. UKOŃCZENIE STUDIÓW

§ 42

Szczegółowe warunki ukończenia studiów pierwszego i drugiego stopnia oraz jednolitych magisterskich, a także wymagania stawiane pracom dyplomowym oraz formę egzaminów dyplomowych określa rada wydziału.

§ 43

1. Pracę licencjacką/inżynierską/magisterską, zwaną dalej pracą dyplomową, student przygotowuje pod kierunkiem profesora lub doktora habilitowanego. Dziekan po zasięgnięciu opinii właściwej jednostki organizacyjnej może upoważnić do prowadzenia pracy dyplomowej osobę ze stopniem naukowym doktora, a także specjalistę spoza Uczelni.

2. Na kierunkach eksperymentalnych oraz związanych z pracą w terenie dyrektor (kierownik) jednostki dydaktycznej, w której wykonywana jest praca dyplomowa, może wyznaczyć - w porozumieniu z promotorem - opiekuna pracy spośród pracowników jednostki. Do zadań opiekuna należy pomoc w wykonywaniu eksperymentalnej części pracy, rozwiązywaniu problemów technicznych oraz nadzór nad bezpieczeństwem pracy studenta.
3. Tematy prac magisterskich zatwierdzone w trybie określonym przez radę wydziału powinny być podane do wiadomości studentów nie później niż 3 semestry przed ukończeniem studiów, natomiast prac licencjackich i inżynierskich 2 semestry przed ukończeniem studiów.
4. W pracy dyplomowej student powinien wykazać się umiejętnością stosowania metod właściwych dla swojego zakresu kształcenia, znajomością źródeł i literatury przedmiotu w zakresie opracowywanego tematu, umiejętnością właściwego skomponowania pracy, logicznej argumentacji i prawidłowego wyciągania wniosków oraz ścisłego formułowania sądów.
5. Jako praca dyplomowa może być przyjęta praca powstała w ramach studenckiego ruchu naukowego.
6. Praca dyplomowa może być wykonywana za zgodą dziekana poza Uniwersytetem Wrocławskim (w innej uczelni polskiej lub zagranicznej, w ośrodku naukowym polskim lub zagranicznym, a także w innym ośrodku prowadzącym badania o charakterze naukowym).
7. Za zgodą dziekana lub dyrektora (kierownika) jednostki dydaktycznej student może przedstawić pracę dyplomową w języku obcym. Praca napisana w języku obcym musi zawierać tytuł i streszczenie w języku polskim. Rada wydziału może zobowiązać studentów kierunku lub specjalności do umieszczenia w pracy angielskiego tłumaczenia tytułu oraz streszczenia w tym języku.
8. Za zgodą dziekana lub dyrektora (kierownika) jednostki dydaktycznej student może zmienić promotora pracy dyplomowej pod warunkiem, że nie wydłuży to terminu złożenia pracy.
9. Oceny pracy dyplomowej dokonuje promotor pracy oraz recenzent. W przypadku istotnej rozbieżności w ocenie pracy o ostatecznej ocenie decyduje dziekan, który może zasięgnąć opinii drugiego recenzenta.

9

9

10. Do recenzentów stosuje się odpowiednio postanowienia ust. 1, przy czym pracę magisterską musi oceniać przynajmniej jeden doktor habilitowany lub profesor.

§ 44

1. Pracę dyplomową student winien złożyć w terminie uzgodnionym z promotorem, nie później niż do końca ostatniego semestru studiów.
2. W razie dłuższej nieobecności promotora dziekan wyznacza nowego promotora pracy dyplomowej.
3. Dziekan, na wniosek promotora lub na wniosek studenta, może przesunąć termin złożenia pracy dyplomowej nie więcej niż o 3 miesiące w razie:
 - 1) długotrwałej choroby studenta, potwierdzonej odpowiednim zaświadczeniem lekarskim;
 - 2) niemożności wykonania pracy dyplomowej w obowiązującym terminie z uzasadnionych przyczyn niezależnych od studenta.
4. W okresie, o którym mowa w ust. 3, student zachowuje prawa studenta.
5. Student, który nie złożył pracy dyplomowej w terminach określonych w § 44 ust. 1 i 3, zostaje zgodnie z § 40 ust. 1 pkt 3 skreślony z listy studentów.
6. Osoba, o której mowa w ust. 5, w terminie 2 lat od daty skreślenia z listy studentów może wystąpić o wznowienie studiów w celu złożenia pracy i egzaminu dyplomowego w tym terminie.
7. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 6, wznowienie studiów może nastąpić w celu złożenia pracy dyplomowej i egzaminu dyplomowego w trybie określonym w § 41 ust. 3 i 5 Regulaminu.

§ 45

1. Warunkiem przystąpienia do egzaminu dyplomowego jest:

- 1) zaliczenie wszystkich przedmiotów obowiązkowych i praktyk zawodowych objętych programem studiów danego kierunku oraz uzyskanie odpowiedniej liczby punktów ECTS (uznanych przez dziekana);
 - 2) uzyskanie oceny co najmniej dostatecznej za pracę dyplomową.
2. Egzamin dyplomowy powinien odbyć się w terminie ustalonym przez dziekana.
3. Egzamin odbywa się przed powołaną przez dziekana komisją w składzie co najmniej trzyosobowym. W skład komisji wchodzi promotor i recenzent (recenzenci). Komisji przewodniczy powołany przez dziekana nauczyciel akademicki mający stopień naukowy doktora habilitowanego.
4. Egzamin dyplomowy odbywa się w języku polskim lub w języku obcym, jeżeli program studiów przewiduje takie rozwiązanie. Za zgodą dziekana egzamin dyplomowy może odbyć się w języku obcym.
5. Jeżeli student nie zdał egzaminu dyplomowego lub nie przystąpił do niego w ustalonym terminie, dziekan wyznacza drugi termin. W przypadku niezdania egzaminu dyplomowego w drugim terminie lub nieprzystąpienia do niego student zostaje skreślony z listy studentów.
6. Szczegółowe zasady przeprowadzania egzaminu dyplomowego określa, na wniosek dziekana, rada jednostki prowadzącej kierunek studiów.

§ 46

1. Na wniosek studenta lub promotora egzamin dyplomowy może być przeprowadzony w formie egzaminu otwartego.

2. Skierowany do dziekana wniosek, o którym mowa w ust. 1, należy złożyć w dziekanacie nie później niż na miesiąc przed przewidywanym terminem egzaminu dyplomowego.

10

10

3. Informacje o otwartych egzaminach dyplomowych podaje się do publicznej wiadomości na stronie internetowej wydziału oraz na wydziałowej tablicy ogłoszeń.

4. Do otwartego egzaminu dyplomowego stosuje się postanowienia § 45 ust. 3 i 4.

§ 47

1. Warunkiem uzyskania dyplomu jest otrzymanie oceny co najmniej dostatecznej z pracy dyplomowej i co najmniej dostatecznej z egzaminu dyplomowego.

2. Podstawą obliczenia wyników studiów są:

1) średnia arytmetyczna ocen uzyskanych w czasie studiów (z wyjątkiem ocen unieważnionych) – A;

2) ocena pracy dyplomowej – B;

3) ocena egzaminu dyplomowego - C.

3. Przy wyliczaniu ostatecznego wyniku studiów uwzględnia się końcową ocenę z egzaminu dyplomowego.

4. Wynik studiów pierwszego stopnia określa wzór $3A/4+(B+C)/8$.

5. Wynik jednolitych studiów magisterskich i studiów drugiego stopnia określa wzór $A/2+(B+C)/4$.

6. Średnią arytmetyczną ocen A oraz wynik studiów, o którym mowa w ust. 4 i 5, oblicza się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku stosując ogólne zasady zaokrąglania. (Odrzucenie cyfry 5, 6, 7, 8, lub 9 powoduje zwiększenie cyfry zachowanej o 1).

7. W dyplomie ukończenia studiów wpisuje się ostateczny wynik studiów, wyrównany zgodnie z zasadą:

- do 3,25 - dostateczny (3,0),

- od 3,26 do 3,74 - plus dostateczny (3,5),

- od 3,75 do 4,24 - dobry (4,0),

- od 4,25 do 4,74 - plus dobry (4,5),

- od 4,75 - bardzo dobry (5,0).

8. Komisja egzaminacyjna może podwyższyć wynik studiów, o którym mowa w ust. 7, o 0,5, jeżeli student z pracy dyplomowej oraz egzaminu dyplomowego otrzymał oceny bardzo dobre.
§ 48

1. Dyplom, który absolwent otrzymuje po ukończeniu studiów, potwierdza ukończenie określonego kierunku studiów.

2. Absolwent jest zobligowany do uregulowania zobowiązań materialnych wobec Uczelni przed odebraniem dyplomu.

11

11

Uchwała Rady Wydziału Filologicznego UWr z dnia 18.11.2014 r.

w sprawie

szczegółowych warunków ukończenia studiów I i II stopnia oraz

prac i egzaminów dyplomowych

Ogólne warunki ukończenia studiów w Uniwersytecie Wrocławskim określa Regulamin studiów w Uniwersytecie Wrocławskim (Uchwała Nr 30/2012 Senatu Uniwersytetu Wrocławskiego z późn. zmianami, tekst jednolity z dn. 25.08. 2014), w szczególności w części IX Ukończenie studiów (par. 42- 48).

Na podstawie par. 42 tego Regulaminu Rada Wydziału Filologicznego określa następująco szczegółowe warunki ukończenia studiów pierwszego i drugiego stopnia, wymagania stawiane pracom dyplomowym oraz formę egzaminów dyplomowych:

STUDIA PIERWSZEGO STOPNIA

1. Na studiach I stopnia student samodzielnie przygotowuje pod kierunkiem pracownika Wydziału (wyjątki określa par. 43 pkt 1Regulaminu studiów) w powiązaniu z seminarium licencjackim pracę dyplomową, której objętość (wraz z bibliografią) powinna wynosić ok. 55-75 tysięcy znaków (liczonych ze spacjami). Każda praca powinna zawierać kartę tytułową i streszczenie w języku angielskim (objętość do 3,5 tysiąca znaków liczonych ze spacjami).

Na specjalnościach kierunku filologia przygotowanie pracy w głównym języku studiowanym nie wymaga odrębnego zezwolenia dziekana lub dyrektora jednostki dydaktycznej; jeśli praca jest pisana w języku polskim, musi być opatrzona streszczeniem w głównym języku studiowanym. Objętość pracy na specjalnościach kierunku filologia wynosi odpowiednio: 45-55 tysięcy znaków (liczonych ze spacjami) w języku obcym i 10 tysięcy znaków (liczonych ze spacjami) w języku polskim [karta tytułowa, spis treści i streszczenie] lub na odwrot.

2. Praca licencjacka jest samodzielną pracą o charakterze opisowym lub analitycznym, będącą wynikiem zastosowania przynajmniej niektórych procedur właściwych postępowaniu badawczemu, wyposażoną w aparat właściwy tekstowi naukowemu. Za zgodą dziekana, po zasięgnięciu opinii promotora i kierownika zakładu lub dyrektora, praca może mieć charakter samodzielnego projektu odpowiadającego zasadom oryginalności i opatrzonego niezbędnymi elementami przedstawiającymi zastosowaną metodologię. W tym przypadku dziekan może również zezwolić na przygotowanie pracy o objętości nie odpowiadającej warunkom przedstawionym w punkcie 1 dotyczącym minimalnej objętości. Jako praca dyplomowa może być przedstawione również własne tłumaczenie z odpowiednim komentarzem i obudową metodologiczną.

3. Podczas egzaminu licencjackiego student odpowiada na trzy pytania. Dwa pytania odnoszą się do określonego przez radę instytutu/katedry zakresu materiału, przy czym studentowi przysługuje

12

12

prawo wyboru zakresu spośród ustalonych przez odpowiednią radę; wybór musi zostać dokonany najpóźniej miesiąc przed terminem egzaminu. Jedno pytanie podczas egzaminu dotyczy pracy i jej szeroko rozumianego kontekstu. Egzamin nie obejmuje treści wszystkich przedmiotów z

całego okresu studiów i nie sprawdza realizacji poszczególnych efektów kształcenia. Egzamin może mieć formę pisemną, ustną lub mieszaną (zgodnie z zapisem w programie studiów poszczególnych kierunków/specjalności).

4. Warunki formalne, jakie musi spełniać promotor pracy licencjackiej oraz komisja egzaminacyjna, określa Regulamin studiów. Praca licencjacka podlega procedurom rejestracji oraz sprawdzenia przez system antyplagiatowy opisanym w odrębnych zarządzeniach Rektora i w uregulowaniach obowiązujących na Wydziale.

5. Tematy prac licencjackich są zatwierdzane przez właściwe Rady Instytutów/Katedry i podawane do wiadomości studentów nie później niż 2 semestry przed planowym końcem studiów. Ostateczny tytuł pracy może odbiegać od zatwierdzonego tematu przy zachowaniu podstawowego zakresu materiału i metody określonych w temacie.

6. Rada Instytutu/Katedry określa zakresy egzaminu licencjackiego oraz szczegółowe zasady jego przeprowadzania najpóźniej do 30. 06. roku akademickiego poprzedzającego rok, w którym przewidziany jest egzamin dyplomowy.

STUDIA DRUGIEGO STOPNIA

7. Na studiach II stopnia student samodzielnie przygotowuje pod kierunkiem pracownika Wydziału (wyjątki określa par. 43 pkt 1 Regulaminu studiów) w powiązaniu z seminarium magisterskim pracę dyplomową, której objętość (wraz z bibliografią) powinna wynosić ok. 110-150 tysięcy znaków (liczonych ze spacjami). Każda praca powinna zawierać kartę tytułową i streszczenie w języku angielskim (objętość do 3,5 tysięcy znaków liczonych ze spacjami).

Na specjalnościach kierunku filologia przygotowanie pracy w głównym języku studiowanym nie wymaga odrębnego zezwolenia dziekana lub dyrektora jednostki dydaktycznej; jeśli praca jest pisana w języku polskim, musi być opatrzona streszczeniem w głównym języku studiowanym. Objętość pracy na specjalnościach kierunku filologia wynosi odpowiednio: 100 -140 tysięcy znaków (liczonych ze spacjami) w języku obcym i 10 tysięcy znaków (liczonych ze spacjami) w języku polskim [karta tytułowa, spis treści i streszczenie] lub na odwrót.

8. Praca magisterska jest samodzielną pracą o charakterze naukowym, która powinna realizować zasady obowiązujące podczas pisania prac tego typu; w szczególności musi wykorzystywać procedury oraz aparat właściwe tekstowi naukowemu i świadczyć o zrealizowaniu w formie pisemnej zadania naukowego (analitycznego lub problemowego). Za zgodą dziekana, po zasięgnięciu opinii promotora i kierownika zakładu lub dyrektora, praca może mieć charakter

13

13

samodzielnego projektu odpowiadającego zasadom oryginalności i opatrzonego niezbędnymi elementami przedstawiającymi zastosowaną metodologię. W tym przypadku dziekan może również zezwolić na przygotowanie pracy o objętości nie odpowiadającej warunkom przedstawionym w punkcie 1 dotyczącym minimalnej objętości. Jako praca dyplomowa może być przedstawione również własne tłumaczenie z odpowiednim komentarzem i obudową metodologiczną.

9. Podczas egzaminu magisterskiego student odpowiada na trzy pytania z zakresu materiału odpowiadającego naukowej specjalności, w obrębie której sytuuje się praca, przy czym co najmniej jedno pytanie odnosi się bezpośrednio do pracy i stosowanej w niej metodologii. Egzamin nie obejmuje treści wszystkich przedmiotów z całego okresu studiów i nie sprawdza realizacji poszczególnych efektów kształcenia. Egzamin ma formę ustną.

10. Warunki formalne, jakie musi spełniać promotor pracy magisterskiej oraz komisja egzaminacyjna, określa Regulamin studiów. Praca magisterska podlega procedurom rejestracji oraz sprawdzenia przez system antyplagiatowy opisanym w odrębnych zarządzeniach Rektora i w uregulowaniach obowiązujących na Wydziale.

11. Tematy prac magisterskich są zatwierdzane przez właściwe Rady Instytutów/Katedry i podawane do wiadomości studentów nie później niż 3 semestry przed planowym końcem

studiów. Ostateczny tytuł pracy może odbiegać od zatwierdzonego tematu przy zachowaniu podstawowego zakresu materiału i metody określonych w temacie.

12.

1. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.
2. Rady Instytutów/Katedry opracowują wewnętrzne regulaminy lub procedury przeprowadzania egzaminu licencjackiego, które nie mogą naruszać zapisów Regulaminu studiów, niniejszej uchwały lub innych uregulowań obowiązujących w Uniwersytecie i na Wydziale Filologicznym.
3. Uregulowania dotyczące dyplomowania na studiach pierwszego stopnia obowiązują studentów realizujących programy studiów przewidujące przygotowanie pracy licencjackiej.
4. W roku akad. 2014/2015 nie obowiązują uregulowania dotyczące terminów zawarte w punktach 5 i 6.